ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔπειτα ὑπὸ τὴν ὁδηγία τῆς Μαργαρίτας, πήραμε τή μούμια τῆς βασιλίσσης Τέρα ἀπὸ τὴν κάμαρα της καὶ τὴν πήγαμε στὴν κάμαρα τοῦ πατέρα της, ὅπου τὴν ἀφίσαμε σ' ἕνα καναπέ. Τὴ σκεπάσαμε μ' ἕνα σεντόνι, οὕτως ὥστε ἂν ξυπνοῦσε θὰ μποροῦσε ἀμέσως νὰ σηκωθῇ. Τὸ κομμένο της χέρι τὸ βάλαμε ἀπάνω στὸ στῆθος της, στὴ θέσι ἀκριβῶς ποὺ τῶχαμε βρεῖ, κι' ἀπὸ κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ κόσμημα τῶν ἑπτὰ ἀστέρων, ποὺ ὁ κ. Τρελόνυ τὸ εἶχε ἤδη βγάλει ἀπὸ τὸ χρυματοκιβώτιό του.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἔβαζε κάτω ἀπὸ τὸ χέρι τῆς βασίλισσας, ἔλαμψε καὶ ἀκτινοβόλησε, σὰ νἄχε φωτιὰ μέσα του!...

Ἤτανε παράξενο τὸ θέαμα ποὺ ἐπηκολούθησε. Οἱ ἄνδρες, σοβαροὶ κι' ἀμίλητοι, σηκώσαμε τὴ μούμια. Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς τὴν πηγαίναμε, ἔπεσε τὸ σεντόνι ποὺ τὴν ἐσκέπαζε καὶ ἡ βασίλισσα φάνηκε σὰν ἀλαβάστρινο ἄγαλμα...

Τὴ βάλαμε στὸν καναπὲ τῆς ἄλλης κάμαρας, ποὺ εἴχαμε ἑτοιμάσει γιὰ τὸ μεγάλο πείραμα καὶ ὅπου τὰ ἠλεκτρικὰ ἔρριχναν ἄφθονο φῶς.

Ἡ ὥρα ἔφτανε. Δὲν ἔπρεπε νὰ χασομεράμε.

Βάλαμε λοιπὸν πρόχειρα τὶς προσωπίδες μας, καὶ καθήσαμε ἔπειτα ὁ καθένας στὴ θέσι ποὺ εἴχαμε προηγουμένως ὁρίσει.

Ἐγὼ στάθηκα κοντὰ στὴν πόρτα, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ἦταν ὅλοι οἱ διακόπται. Ἥμουνα ἕτοιμος νὰ τοὺς χειρισθῶ σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ θὰ μοῦδινε ὁ κ. Τρελόνυ.

Ὁ δόκτωρ Οὐΐκεστερ θὰ στεκόταν πίσω ἀπὸ τὸν καναπὲ ὅπου εἴχαμε βάλει τὴ μούμια. Αὐτὸς θὰ εἶχε τὸ νοῦ του διαρκῶς στὴ μούμια καὶ θὰ πρόσεχε τί θὰ συνέβαινε μὲ τὴ βασίλισσα Τέρα.

Ἡ Μαργαρίτα θὰ στεκόταν δίπλα του. Κρατοῦσε στὰ χέρια της τὸ Σύλβιο, καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸν βάλῃ ἀπάνω ἢ δίπλα στὸν καναπέ, ὁπότε θὰ τὸ ἔκρινε σωστό.

Ὁ κ. Τρελόνυ καὶ ὁ κ. Κορμπὲκ εἶχαν ἀναλάβει ν' ἀνάψουνε τὶς λάμπες καὶ νὰ τὶς προσέχουν ἔπειτα μὴ σβύσουνε.

. . . . . .

Ἔξαφνα τὸ χτύπημα τοῦ ὡρολογιοῦ ἔκανε νὰ σκιρτήσουν μέσα μας οἱ καρδιές μας. Μᾶς φάνηκε ὅτι ἐσήμανε τὸ τέλος τοῦ κόσμου! ΜΙΑ! ΔΥΟ! ΤΡΕΙΣ!

Προτοῦ χτυπήσῃ τρίτη φορὰ τὸ ρολόϊ, ἐγὼ εἶχα σβύσει τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, κι' ὁ κ. Τρελόνυ μὲ τὸν Κορμπὲκ εἶχαν ἀνάψει τὶς λάμπες...

Τὰ φυτίλια πιάνανε σιγὰ-σιγά...

Μέσα στὸ θαμπὸ φῶς τῶν λύχνων ποὺ ἀνάβανε σιγὰ-σιγά, μετὰ τὸ δυνατὸ καὶ κάτασπρο ἠλεκτρικό, μᾶς φαινόντουσαν τὰ πράγματα πειὸ παράξενα.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, οἱ λάμπες πήρανε φωτιὰ κι' ἀνάψανε γιὰ καλά. Κάνανε ἕνα φῶς γλυκὸ καὶ σταθερό, τοὐπόιο ὅσο πήγαινε καὶ δυνάμωνε. Ἀπὸ γαλάζιο ἔγινε κιτρινωπό, κι' ἀπὸ κιτρινωπὸ κάτασπρο. Αὐτὸ διήρκεσε κάμποσην ὥρα, ποὺ μᾶς φάνηκε αἰῶνας ὁλόκληρος... Μὰ ἀκόμη δὲν εἶχε συμβεῖ τίποτε μὲ τὸ μαγικὸ κιβώτιο, ποὺ περιμέναμε τόσο ἀνυπόμονα ν' ἀνοίξῃ...

Τέλος, ἄρχισε ἀπάνω στὸ κουτί νὰ φαίνεται μιὰ παράξενη, λεπτὴ καὶ ἀδιόρατη λάμψη... Ἡ λάμψη αὐτὴ δυνάμωνε ὁλοένα. Τέλος, δυνάμωσε τόσο, ποὺ τὸ μαγικὸ κιβώτιο φαινόταν σὰν ἀναμμένο κάρβουνο. Ἔτσι ἔμεινε κάμποσην ὥρα, ἐνῶ ἐμεῖς περιμέναμε ἐναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα...

Ἄξαφνα, ἀκούσαμε ἕναν ἦχο, ἕναν ἦχο πνιγμένο, σὰ νὰ προήρχετο ἀπὸ κάποια μικρὴ ἔκρηξι μέσα στὸ κιβώτιο...

Εἴδαμε τότε τὸ σκέπασμα τοῦ μαγικοῦ κιβωτίου νὰ σηκώνεται μόνο του σ' ἕνα ὕψος τριῶν ἢ τεσσάρων δακτύλων πάνω ἀπὸ τὸ κουτί. Τὰ βλέπαμε ὅλα αὐτὰ καλὰ τώρα, γιατὶ τὸ δωμάτιο εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ τὸ λαμπρὸ καὶ δυνατὸ φῶς ποὺ ἔρριχνε τὸ μαγικὸ κιβώτιο.

Ἀμέσως ἔπειτα, εἴδαμε τὸ σκέπασμα, καθὼς στεκόταν ἔτσι μετέωρο στὸν ἀέρα, νὰ γέρνῃ σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ ἕνα μέρος καὶ νὰ σηκώνεται ἀπ' τ'ἄλλο, σὰ νὰ τὸ ἐπίεζε ἀπὸ κάτω καμμιὰ μυστηριώδης δύναμις. Καὶ τότε, ἐνῷ τὸ μαγικὸ κιβώτιο ἔλαμπε ὁλοένα, ἄρχισε ἀπὸ μέσα νὰ βγαίνῃ ἕνα ἀέριο ὑποπράσινο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ καπνό. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ μυρίσω καλὰ ἐξ αἰτίας τῆς προσωπίδος μου· μ' ὅλην ὅμως τὴν προσωπίδα ποῦ φοροῦσα, αἰσθάνθηκα μιὰ ἀόριστη, παράξενη καὶ διαπεραστικὴ ὀσμή.

Σιγὰ-σιγά, ὁ καπνὸς αὐτὸς ἄρχισε νὰ γίνεται ὁλοένα καὶ πειὸ πυκνός· ἔπειτα ἄρχισε νὰ βγαίνῃ ἀφθονώτερος, πειὸ γρήγορος, πειὸ βαρὺς καὶ σκοτεινός, καὶ οἱ πυκνὲς τολῦπες του κάνανε νὰ σκοτεινιάζῃ ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ ἦλθε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ πάω κοντὰ στὴ Μαργαρίτα, ποὺ τὴν ἔβλεπα τώρα, ἀνάμεσα στὸν πυκνὸ καπνὸ ποὺ γεμίσειτὴν κάμαρα, νὰ στέκεται ὄρθια πίσω ἀπὸ τὸν καναπέ. Καθὼς ὅμως τὴν κυττοῦσα, εἶδα τὸν δόκτορα Οὐΐκεστερ νὰ σωριάζεται χάμω... Δὲν εἶχε λιποθυμήσει, γιατὶ τὸν εἶδα νὰ κουνάῃ τὸ χέρι του μπρὸς - πίσω, σὰ νὰ μᾶς ἔλεγε νὰ μὴ νοιαστοῦμε γι' αὐτόν.

Τώρα καὶ ἡ σιλουέτες τοῦ κ. Τρελόνυ καὶ τοῦ κ. Κορμπὲκ ἀρχίσανε νὰ μὴ φαίνωνται πειὰ καθαρά, γιατὶ ὁ καπνὸς αὐτὸς εἶχε σχηματίσει γύρω μας ὁλόκληρα σύννεφα, βαρειὰ καὶ μαυροπράσινα. Τέλος, τοὺς ἔχασα ὁλωσδιόλου ἀπ' τὰ μάτια μου· ὁ καπνὸς μοῦ τἄκρυβε ὅλα.

Τὸ μαγικὸ κιβώτιο ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπῃ δυνατὰ ὅπως πρίν· ἐνῷ, σιγὰ-σιγά, οἱ λάμπες εἴχαν ἀρχίσει νὰ θαμπώνουνε καὶ νὰ τρεμοσβύνουν.

Στὴν ἀρχή, νόμισα πῶς θὰ μᾶς ἔπνιγε ὁ μαῦρος αὐτὸς καπνὸς ποὺ μᾶς εἶχε περιβάλει ὅλους ἐκεῖ μέσα. Ἔπειτα ὅμως εἶδα ὅτι εἶχε τελειώσει τὸ λάδι. Πολὺ γρήγορα εἶχε τελειώσει... Θὰ κατανάλωσαν πολὺ λάδι φαίνεται γιὰ νὰ ἐπέλθῃ τέτοιο ἀποτέλεσμα...

Ἐγὼ περίμενα τώρα ν' ἀκούσω τὴν προσταγὴ τοῦ κ. Τρελόνυ ν' ἀνάψω τὸ φῶς. Περίμενα ὥρα πολλή, καὶ κάθε στιγμὴ νόμιζα πῶς θ' ἄκουγα τὴ φωνή του νὰ μοῦ λέῃ νὰ γυρίσω τὸ διακόπτη.

Ἀλλὰ ὁ κ. Τρελόνυ δὲ μιλοῦσε. Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ. Περίμενα ἀκόμα, κυττάζοντας μὲ φόβο τὶς πυκνὲς τολῦπες τοῦ καπνοῦ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ λαμπρὸ κουτί, ἐνῶ οἱ λῦχνοι σβύναν ἕνας-ἕνας...

Τέλος, δὲν ἔμεινε ἀναμμένη παρὰ μία λάμπα, καὶ τὸ φῶς της ἤτανε κιτρινωπὸ κι' ἕτοιμο νὰ σβύσῃ. Τὸ μόνο φῶς ποὺ φώτιζε τώρα τὴν κάμαρα προήρχετο ἀπὸ τὸ μαγικὸ κιβώτιο.

Ἐγὼ εἶχα τώρα τὰ μάτια μου διαρκῶς γυρισμένα πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαργαρίτας. Γι' αὐτὴν ἀνησυχοῦσα περισσότερο...

Ἔβλεπα ἀκόμα τἄσπρο της φόρεμα, πίσω ἀπὸ τὴ μούμια τὴν ξαπλωμένη στὸν καναπέ. Μὲ τὴ μούμια δὲν εἶδα νὰ συμβῇ τίποτε.

Ὁ Σύλβιος ἦταν ἀνήσυχος, καὶ τὸ μόνο ποὺ ἄκουγα ἦταν τὰ νιαουρίσματά του.

Ὁ καπνὸς ἔβγαινε διαρκῶς καὶ γινόταν ὁλοένα πειὸ βαρύς, πειὸ μαῦρος, πειὸ πυκνός. Τέλος ἄρχισε νὰ μὲ κάνῃ ν' ἀναπνέω δύσκολα καὶ νὰ μοῦ πειράζῃ τὰ μάτια, ἂν καὶ φοροῦσα ὅπως πάντα τὴν προσωπίδα μου.

Σὲ λίγο ὅμως οἱ ὄγκοι τοῦ καπνοῦ ποὺ βγαίνανε ἀπὸ τὸ μαγικὸ κιβώτιο ἀρχίσανε σιγὰ - σιγὰ νὰ λιγοστεύουνε, καὶ ὁ καπνὸς ποὺ βγαινε τώρα φαινόναν ἐλαφρότερος καὶ ἀραιότερος.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας, εἶδα ἕνα ἄσπρο πρᾶγμα νὰ κινεῖται, στὴ θέσι ἀκριβῶς ποὺ ἦταν ὁ καναπές. Ἔπειτα ἄκουσα τὸ θόρυβο πολλῶν κινήσεων μαζὶ καὶ εἶδα τὴν ἄσπρη αὐτὴ σιλουέττα νὰ κινεῖται γρήγορα — γρήγορα ἀνάμεσα στοὺς καπνούς, ἐνῷ τὸ φῶς ποὺ ἀκτινοβολοῦσε μέσα στὸ μαγικὸ κιβώτιο ἄρχισε νὰ λιγοστεύει. Γρήγορα, πολὺ γρήγορα, τὸ μαγικὸ κιβώτιο ἔχανε τὴ λάμψη του.

Ἄκουγα ἀκόμα τὸ Σύλβιο, καὶ τὸν ἄκουγα κοντά μου τώρα. Σὲ λίγο κατάλαβα πῶς ἤρθε καὶ τριβόταν στὰ πόδια μου.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ χάθηκε καὶ ἡ τελευταία ἀδύνατη λάμψη τοῦ μαγικοῦ κιβωτίου, καὶ τότε, μέσα στὸ μαῦρο σκοτάδι, δὲν ἔβλεπα παρὰ μερικὲς ἀσπριδερὲς γραμμὲς πρὸς τὸ μέρος τῶν παραθύρων. Ἤτανε τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς ποὺρχόταν ἀπ' ἔξω. Σκέφθηκα τότε ὅτι εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ μιλήσω· ἔβγαλα λοιπὸν ἀμέσως τὴν προσωπίδα μου, κράτησα τὴν ἀναπνοή μου γιὰ νὰ μὴ μὲ πνίξῃ ὁ καπνός, καὶ φώναξα δυνατά:

— Ν' ἀνάψω τὸ φῶς;

Καμμιὰ ἀπάντησι. Ὁ καπνὸς ἄρχιζε νὰ μὲ πνίγῃ. Ὀπωσδήποτε, κατώρθωσα καὶ πάλι νὰ φωνάξω, πιὸ δυνατὰ ἀκόμα αὐτὴ τὴ φορά.

— Κύριε Τρελόνυ, ν' ἀνάψω τὸ φῶς;

Δὲν ἔλαβα ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι. Ἄκουσα μόνον ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας τὴ φωνὴ τῆς Μαργαρίτας, γλυκειὰ καὶ καθαρή, νὰ μοῦ ἀπαντᾷ:

— Ναί, Μέλκομ, ἄναψέ το.

Ἔστριψα τὸ κουμπὶ καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ ἀνάψανε ὅλα. Ἀλλά, μέσα στὴ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα τοῦ μαύρου καπνοῦ ποὺ γέμιζε τὴν κάμαρα, τὰ λαμπιόνια δὲν ἀποτελούσανε παρὰ μικρὰ φωτερὰ σημάδια, ποὺ δὲν ἔδιναν καθόλου φῶς, Καὶ, τὸ χειρότερο, δὲν μπορούσαμε ἐκεῖ μέσα ν' ἀνάψουμε κανένα ἄλλο φῶς...

Ἔτρεξα τότε πρὸς τὴν Μαργαρίτα — μοῦδειχνε τὸ δρόμο τὸ ἄσπρο της φόρεμα — καὶ τῆς ἔπιασα τὸ χέρι. Κατάλαβε πῶς εἶχα ἀνησυχήσει γι' αὐτὴν καὶ μοῦ εἶπε ἀμέσως:

— Καλὰ εἶμαι· δὲν ἔχω τίποτα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπα Καὶ οἱ ἄλλοι πῶς εἶνε; τί κάνουνε; Ἔλα, γρήγορα, ν' ἀνοίξουμε τὰ παράθυρα νὰ φύγῃ αὐτὸς ὁ καπνός!...

Πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι, ἡ Μαργαρίτα μοῦ εἶπε μὲ μεγάλη ἠρεμία:

— Μὴ φοβᾶσαι γιὰ τοὺς ἄλλους· δὲν ἔχουνε τίποτα...

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἑπόμενον)

Τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ποὺ ἀρχίζει στὸ προσεχὲς φύλλο τοῦ «Μπουκέτου»:

«Πιστὴ στὸν Ἔρωτα»

εἶνε ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία μιᾶς νέας γυναίκας. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἡ Δόρα, εἶνε μιὰ θερμὴ φύση, γεννημένη γιὰ τὴν Ἀγάπη. Κι' ἡ ἱστορία της εἶνε περίεργη, πολύπλοκη, γεμάτη ἐνδιαφέρον. Οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Μπουκέτου» θὰ παρακολουθήσουν μὲ μεγάλη ἀπόλαυση τὶς περιπέτειες αὐτῆς τῆς «Πιστῆς στὸν Ἔρωτα» ἀλλ' ἄπιστης πάντα στὸ σύζυγο ἢ στὸν ἐραστή...